

Thierry Meyssan: Jaký mezinárodní řád?

- CZ24 News | 9. listopadu 2023

Viděli jsme zločiny NATO, ale proč potvrzovat naše přátelství s Ruskem? Nehrozí, že se Rusko bude zítra chovat stejně jako NATO dnes? Nenahrazujeme jednu formu otroctví jinou?

Při odpovědi na tuto otázku bych využil své postupné zkušenosti poradce pěti hlav států. Všude mi ruští diplomaté říkali: jste na špatné cestě: jste odhodláni hasit jeden požár tady, zatímco jiný se rozhořel jinde. Problém je hlubší a širší.

Rád bych proto popsal rozdíl mezi světovým řádem založeným na pravidlech a řádem založeným na mezinárodním právu. Nejde o lineární příběh, ale o boj mezi dvěma světovázory – boj, v němž musíme pokračovat.

V 17. století byla Vestfálskými smlouvami stanovena zásada státní suverenity. Každý z nich si je roven s ostatními a nikdo nesmí zasahovat do vnitřních záležitostí ostatních. Tyto smlouvy po staletí upravovaly vztahy mezi dnešními spolkovými zeměmi i mezi evropskými státy. Byly znovu potvrzeny Vídeňským kongresem v roce 1815, kdy byl Napoleon I. poražen.

V předvečer první světové války svolal car Mikuláš II. do Haagu dvě mezinárodní mírové konference (1899 a 1907), aby „hledal nejúčinnější prostředky k zajištění výhod skutečného a trvalého míru pro všechny národy“. Spolu s papežem Benediktem XV. je připravil na základě kanonického práva, nikoli práva nejsilnějšího. Po dvou měsících projednávání podepsalo závěrečné jednání 27 států. Předseda Francouzské radikální [republikánské] strany Léon Bourgeois přednesl své úvahy^[1] o vzájemné závislosti států a jejich zájmu na sjednocení navzdory jejich rivalitě.

Na popud Léona Bourgeoise konference vytvořila Mezinárodní rozhodčí soud, který měl spory řešit právní cestou, nikoli válkou. Podle Bourgeoise by státy souhlasily s odzbrojením pouze tehdy, pokud by měly jiné záruky bezpečnosti.

Závěrečný text zavedl pojem „povinnost států vyhnout se válce“... tím, že se uchýlí k arbitráži.

Na popud jednoho z carových ministrů, Frédérica Fromholda de Martens, se konference dohodla, že během ozbrojeného konfliktu musí obyvatelstvo a bojující strany zůstat pod ochranou zásad vyplývajících z „zvyklostí zavedených mezi civilizovanými národy, zákonů lidskosti a diktátu veřejného svědomí“. Stručně řečeno, signatáři se zavázali přestat se chovat jako barbaři.

Tento systém funguje pouze mezi civilizovanými státy, které ctí své podpisy a jsou odpovědné veřejnému mínění. V roce 1914 selhal, protože státy ztratily svou suverenitu tím, že uzavřely obranné smlouvy, které je zavazovaly k automatickému vstupu do války za určitých okolností, které nemohly samy posoudit.

Myšlenky Léona Bourgeoise se prosadily, ale setkaly se s odporem, a to i ze strany jeho rivala z Radikální strany Georgese Clemenceaua. Clemenceau nevěřil, že by veřejné mínění mohlo zabránit válkám. Nevěřili tomu ani Anglosasové, americký prezident Woodrow Wilson a britský premiér Lloyd George. Na konci první světové války tito tři muži nahradili rodící se mezinárodní právo silou vítězů. Rozdělili si svět a zbytky Rakousko-Uherska, Německa a Osmanské říše. Z masakrů obviňovali pouze Německo a popírali své vlastní. Vnucovali odzbrojení bez záruk. Aby zabránili vzniku konkurenta britského impéria v Evropě, začali Anglosasové štvát Německo proti SSSR a zajistili si mlčení Francie ujištěním, že může poraženou Druhou říši vyplenit. Svým způsobem tak, jak to vyjádřil první prezident Spolkové republiky Theodor Heuss, zorganizovali podmínky pro rozvoj nacismu.

Jak se mezi sebou dohodli, tito tři muži přetvořili svět k obrazu svému (Wilsonových 14 bodů, Sykes-Picotovy dohody, Balfourova deklarace). Vytvořili židovskou domovinu Palestinu, rozparcelovali Afriku a Asii a snažili se zmenšit Turecko na minimální velikost. Zorganizovali všechny současné nepokoje na Blízkém východě.

Přitom právě na základě myšlenek zesnulého Mikuláše II. a Léona Bourgeoise byla po první světové válce založena Společnost národů (Liga), a to bez účasti Spojených států, které tak oficiálně odmítly jakoukoli myšlenku mezinárodního práva. Ani tato Liga však neuspěla. Ne proto, že by se Spojené státy odmítly připojit, jak někteří tvrdí. Na to měly právo. Ale především proto, že nebyla schopna obnovit přísnou rovnost mezi státy, neboť Spojené království bylo proti tomu, aby se kolonizované národy považovaly za sobě rovné. Za druhé proto, že neměla společnou armádu. A konečně proto, že nacisté masakrovali své odpůrce, ničili německé veřejné mínění, porušovali berlínský podpis a neváhali se chovat jako barbaři.

Již v Atlantické chartě v roce 1942 si nový americký prezident Franklin Roosevelt a nový britský premiér Winston Churchill vytyčili společný cíl, kterým bylo vytvoření světové vlády na konci konfliktu. Anglosasové, kteří si představovali, že by mohli vládnout světu, se však mezi sebou nedohodli na tom, jak toho dosáhnout. Washington si nepřál, aby se Londýn vměšoval do jeho záležitostí v Latinské Americe, zatímco Londýn se nehodlal dělit o hegemonii impéria, nad nímž „slunce nikdy nezapadá“. Během války podepsali Anglosasové řadu smluv se spojeneckými vládami, včetně těch exilových, které hostili v Londýně.

Mimochodem, Anglosasům se nepodařilo porazit Třetí říši a byli to Sověti, kdo ji svrhli a obsadili Berlín. První tajemník ÚV KSSS Josif Stalin byl proti myšlence světové vlády, a to ještě anglosaské. Chtěl pouze organizaci schopnou zabránit budoucím konfliktům. V každém případě to byly ruské představy, které stály u zrodu systému: Charty OSN na konferenci v San Francisku.

V duchu haagských konferencí jsou si všechny členské státy OSN rovny. Součástí organizace je vnitřní tribunál, Mezinárodní soudní dvůr, který je odpovědný za řešení sporů mezi jejími členy. S ohledem na předchozí zkušenosti má však pět vítězných mocností stálé místo v Radě bezpečnosti s právem veta. Vzhledem k tomu, že mezi nimi nepanovala důvěra (Anglosasové plánovali pokračovat ve válce se zbývajících německými jednotkami proti SSSR) a že nebylo známo, jak se Valné shromáždění zachová, chtěli si jednotliví vítězové zajistit, aby se OSN neobrátila proti nim (USA se dopustily otřesných válečných zločinů svržením dvou atomových bomb na civilní obyvatelstvo, zatímco Japonsko... připravovalo kapitulaci před Sověty). Velmoci však veto nechápaly stejně. Pro některé bylo právem cenzurovat rozhodnutí ostatních, pro jiné povinností přijímat rozhodnutí jednomyslně.

Až na to, že Anglosasové hned od počátku nehráli hru: izraelský stát se vyhlásil (14. května 1948) dříve, než byly dohodnuty jeho hranice, a zvláštní vyslanec generálního tajemníka OSN, který měl dohlížet na vznik palestinského státu, hrabě Folke Bernadotte, byl zavražděn židovskými supremacisty pod vedením Jicchaka Šamira. Navíc místo v Radě bezpečnosti přidělené Číně bylo v souvislosti s ukončením čínské občanské války přiděleno Čankajškovu Kuomintangu, a nikoliv Pekingu. Anglosasové vyhlásili nezávislost své korejské okupační zóny jako „Korejskou republiku“ (15. srpna 1948), vytvořili NATO (4. dubna 1949) a poté vyhlásili nezávislost své německé okupační zóny jako „Spolkové Německo“ (23. května 1949).

SSSR se považoval za oklamáného a zabouchl dveře (politika „prázdného místa“). Gruzínek Josif Stalin se mylně domníval, že právo veta není právem cenzury, ale podmínkou jednomyslnosti vítězů. Domníval se, že může organizaci zablokovat tím, že ji bude bojkotovat.

Anglosasové si vyložili text Charty, který vypracovali, a využili nepřítomnosti Sovětů, aby nasadili

svým vojákům na hlavy „modré přilby“ a vedli válku proti Severokorejčům (25. června 1950) „ve jménu mezinárodního společenství“ (sic). Nakonec se 1. srpna 1950 Sověti po šesti a půl měsících nepřítomnosti vrátili do OSN.

Severoatlantická smlouva je sice legální, ale jednací řád NATO porušuje Chartu OSN. Spojenecké armády jsou podle něj podřízeny anglosaskému velení. Její vrchní velitel, SACEUR, je nutně americký důstojník. Podle jejího prvního generálního tajemníka lorda Ismaye nebylo skutečným cílem Aliance zachovat mír ani bojovat proti Sovětům, ale „udržet Američany uvnitř, Rusy venku a Němce pod kontrolou“^[2]. Stručně řečeno, bylo to ozbrojené křídlo světové vlády, které chtěli vytvořit Roosevelt a Churchill. Právě ve snaze dosáhnout tohoto cíle nařídil prezident Joe Biden sabotáž plynovodu Nord Stream spojujícího Rusko a Německo.

Při osvobození MI6 a OPC (budoucí CIA) tajně vytvořily v Německu síť pro pobyt v pozadí. Do této sítě umístili tisíce nacistických vůdců a pomohli jim tak uniknout spravedlnosti. Prvním velitelem této stínové armády se stal Klaus Barbie, který mučil koordinátora francouzského odboje Jeana Moulina. Tato síť byla poté začleněna do NATO, kde byla značně omezena. Anglosasové ji pak využívali k zasahování do politického života svých údajných spojenců, kteří byli ve skutečnosti jejich vazaly.

Bývalí spolupracovníci Josepha Goebbelse vytvořili Volksbund für Frieden und Freiheit. S pomocí USA pronásledovali německé komunisty. Později se agentům NATO, kteří zůstali v pozadí, podařilo zmanipulovat krajní levici tak, že se stala nenáviděnou. Příkladem je Baderova parta. Jakmile však byli tito lidé zatčeni, přišli stay-behind a zavraždili je ve vězení, dříve než mohli stanout před soudem a promluvit. V roce 1992 Dánsko na pokyn NATO špehovalo kancléřku Angelu Merkelovou, stejně jako v roce 2022 Norsko, další člen NATO, pomáhalo USA sabotovat Nord Stream...

Po návratu k mezinárodnímu právu se věci postupně vracely do normálu, až v roce 1968, během Pražského jara, udělal Ukrajinec Leonid Brežněv ve střední Evropě to, co všude jinde dělali Anglosasové: zakázal spojencům SSSR zvolit si jiný ekonomický model než svůj vlastní.

S rozpadem SSSR se situace začala zhoršovat. Náměstek amerického ministra obrany Paul Wolfowitz vypracoval doktrínu, podle níž Spojené státy, aby zůstaly pány světa, musí udělat vše, co je v jejich silách, aby zabránily vzniku nového soupeře, počínaje Evropskou unií. V souladu s touto myšlenkou prosadil ministr zahraničí James Baker rozšíření Evropské unie o všechny bývalé státy Varšavské smlouvy a SSSR. Tímto rozšířením se Unie zbavila možnosti stát se politickým subjektem. Opět v souladu s touto doktrínou Maastrichtská smlouva podřídila EU ochraně NATO. A právě při uplatňování této doktríny Německo a Francie stále platí a vyzbrojují Ukrajinu.

Pak přišel česko-americký profesor Josef Korbel. Navrhl, aby Anglosasové ovládli svět tím, že přepíšou mezinárodní smlouvy. Podle něj stačilo nahradit anglosaské právo založené na zvyklostech racionalitou práva římského. Tímto způsobem by v dlouhodobém horizontu všechny smlouvy poskytovaly výhodu dominantním mocnostem: Spojeným státům a Spojenému království, které jsou spojeny „zvláštním vztahem“, řečeno slovy Winstona Churchilla. Dcera profesora Korbela, demokratka Madeleine Albrightová, se stala velvyslankyní při OSN a poté ministryní zahraničí. Když pak Bílý dům přešel do rukou republikánů, adoptivní dcera profesora Korbela, Condoleezza Riceová, ji vystřídala ve funkci poradkyně pro národní bezpečnost a poté ministryně zahraničí. Po dvě desetiletí obě „sestry“^[3] trpělivě přepisovaly hlavní mezinárodní texty, údajně aby je modernizovaly, ve skutečnosti však změnily jejich ducha.

Dnes mezinárodní instituce fungují podle anglosaských pravidel, založených na předchozím porušování mezinárodního práva. Toto právo není zapsáno v žádném kodexu, neboť se jedná o výklad zvyklostí dominantní mocností. Každý den nahrazujeme mezinárodní právo nespravedlivými pravidly

a porušujeme vlastní podpis.

Např:

- Když v roce 1990 vznikly pobaltské státy, písemně se zavázaly, že budou chránit památníky obětem Rudé armády. Ničení těchto památníků je tedy porušením jejich vlastního podpisu.
- Finsko se v roce 1947 písemně zavázalo, že zůstane neutrální. Vstup do NATO je proto porušením jeho vlastního podpisu.
- Dne 25. října 1971 přijala Organizace spojených národů rezoluci 2758, která uznává Peking, nikoli Tchaj-wan, za jediného legitimního představitele Číny. V důsledku toho byla Čankajškova vláda vyloučena z Rady bezpečnosti a nahrazena vládou Mao Ce-tunga. Nedávné námořní manévry Číny v Tchajwanském průlivu proto nepředstavují agresi proti svrchovanému státu, ale svobodné rozmístění jejich sil ve vlastních teritoriálních vodách.
- Minské dohody měly chránit ruskojazyčné Ukrajince před obtěžováním ze strany „integrálních nacionalistů“. Francie a Německo se za ně zaručily před Radou bezpečnosti. Jak však uvedli Angela Merkelová a François Hollande, ani jeden z nich neměl v úmyslu je realizovat. Jejich podpisy jsou bezcenné. Kdyby tomu bylo jinak, k válce na Ukrajině by nikdy nedošlo.

Zvrácenost mezinárodního práva dosáhla vrcholu, když byl v roce 2012 jmenován Američan Jeffrey Feltman ředitelem pro politické záležitosti. Ze své kanceláře v New Yorku dohlížel na válku Západu proti Sýrii. Využívání mírových institucí k vedení války [4].

Dokud ji Spojené státy neohrožily hromaděním zbraní na svých hranicích, Ruská federace dodržovala všechny závazky, které podepsala nebo které podepsal Sovětský svaz. Smlouva o nešíření jaderných zbraní (NPT) zavazuje jaderné mocnosti, aby nerozšiřovaly svůj jaderný arzenál po světě. Spojené státy v rozporu se svým podpisem po desetiletí hromadily atomové bomby v pěti vazalských zemích. Na základně Kleine Brogel v Belgii, základně Büchel zde v Německu (Porýní-Falc), základnách Aviano a Ghedi v Itálii, základně Volkel v Nizozemsku a základně Incirlik v Turecku cvičí spojenecké vojáky v zacházení s těmito zbraněmi.

Na základě svých převratů pak tvrdí, že se to stalo zvykem.

Nyní si Ruská federace, považující se za obklíčenou poté, co nad Finským zálivem přeletěl americký jaderný bombardér, také zahrává se Smlouvou o nešíření jaderných zbraní a instaluje atomové bomby na území Běloruska. Bělorusko samozřejmě není Kuba. Umístění ruských jaderných bomb tam nic nemění. Je to jen vzkaz vyslaný do Washingtonu: chcete-li znovu zavést zákon nejsilnějšího, můžeme to přijmout také, jenže od nynějška jsme nejsilnější my. všimněte si, že Rusko neporušilo literu smlouvy, protože běloruskou armádu v těchto zbraních necvičí, ale dovolilo si porušit ducha smlouvy.

Dokud mu Spojené státy nevyhrožovaly hromaděním zbraní na jeho hranicích, Ruská federace dodržovala všechny závazky, které podepsala nebo které podepsal Sovětský svaz. Loni v květnu však naopak porušila Smlouvu o nešíření jaderných zbraní (NPT). Tato smlouva zavazuje jaderné mocnosti, aby nerozšiřovaly svůj jaderný arzenál po světě. Spojené státy v rozporu se svým podpisem po desetiletí hromadily atomové bomby v pěti vazalských státech. V Kleine Brogel v Belgii, Büchelu zde v Německu (Porýní-Falc), Avianu a Ghedi v Itálii, Volkelu v Nizozemsku a Incirliku v Turecku.

Na základě svých mocenských kroků pak tvrdí, že se to stalo zvykem. Ruská federace, která se považuje za obklíčenou, však také porušila Smlouvu o nešíření jaderných zbraní a instalovala atomové bomby na území Běloruska. Bělorusko samozřejmě není Kuba. Umístění ruských jaderných bomb na tom nic nemění. Je to jen vzkaz vyslaný do Washingtonu: pokud chcete znovu zavést zákon nejsilnějšího, můžeme to přijmout také, jen s tím rozdílem, že od nynějška jsme nejsilnější my.

Všimněte si, že Rusko neporušilo literu smlouvy, protože běloruskou armádu v těchto zbraních necvičí, ale dovolilo si porušit ducha smlouvy.

Jak vysvětlil Léon Bourgeois v minulém století, aby byly odzbrojovací smlouvy účinné a trvalé, musí být založeny na právních zárukách. Je proto naléhavě nutné vrátit se k mezinárodnímu právu, jinak se střemhlav vrhneme do zničující války.

Naše čest a náš zájem spočívají v obnovení mezinárodního práva. Je to křehká konstrukce. Chceme-li se vyhnout válce, musíme ho znovu nastolit a můžeme si být jisti, že Rusko smýšlí stejně jako my, že ho nebude porušovat.

Nebo můžeme podpořit NATO, které 11. října svolalo do Bruselu svých 31 ministrů obrany, aby si vyslechli, jak jejich izraelský protějšek prostřednictvím videokonference oznamuje, že se chystá srovnat Gazu se zemí. A žádný z našich ministrů, včetně německého Borise Pistoria, se neodvážil proti plánování tohoto masového zločinu proti civilistům vystoupit. Čest německého národa už zradili nacisté, kteří vás nakonec obětovali. Nenechte se zradit znovu, tentokrát sociální demokracií a Zelenými.

Nemusíme volit mezi dvěma pány, ale chránit mír, od Donbasu po Gazu, a nakonec bránit mezinárodní právo.

AUTOR: Thierry Meyssan

[ZDROJ](#)

Překlad: zvedavec.news